

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.S.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **1. P.K.**, **2. M.P.**, a **3. M.S.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2014, čj. RR/2494/13,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 5. 2. 2014, čj. RR/2494/13, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2014, čj. RR/2494/13, Krajský úřad Plzeňského kraje [dále též jen „*krajský úřad*“] zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nýřany [dále též jen „*stavební úřad*“] ze dne 30. 5. 2013, čj. OV-Mrá/13294/2013, jímž *I.* bylo podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona z roku 2006 a § 5 a 6 vyhlášky č.

526/2006 Sb. vydáno dodatečné povolení stavby rekreační chaty E 457 na pozemku st. p. 109 v k. ú. Košetice u Hunčic a *II.* byly zamítnuty námitky účastníků řízení M.S. a M.S.

V k. ú. Košetice u Hunčic jsou spoluvlastníky stavby č. ev. 457 na pozemku p. č. st. 109 a pozemků p. č. st. 109, p. č. st. 127, p. č. st. 128 a p. č. 24/8 osoby zúčastněné na řízení P.K. a M.P., žalobce M.S. je vlastníkem sousedních pozemků p. č. st. 89, p. č. 13/3 a p. č. 24/1 a osoba zúčastněná na řízení M.S. je vlastníkem stavby č. ev. 428 (na pozemku p. č. st. 89).

II. Předcházející řízení

Dne 6. 8. 2008 pod čj. OV-Mrá/19987/2008 oznámil Městský úřad Nýřany zahájení řízení o odstranění stavby rekreační chaty E 457 na pozemku st. p. 109 v k. ú. Košetice u Hunčic.

Podáním datovaným dne 18. 8. 2008 a doručeným stavebnímu úřadu dne 25. 8. 2008 požádali P.K. a M.P. o *dodatečné povolení stavby* rekreační chaty E 457. Dne 16. 12. 2009 pod čj. OV-Mrá/22948/2008 stavební úřad oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení stavby rekreační chaty E 457. V tomto řízení uplatnili námitky účastníci řízení M.S. (podáním datovaným dne 6. 1. 2010 a doručeným stavebnímu úřadu dne 8. 1. 2010) a M.S. (podáním datovaným dne 8. 1. 2010 a doručeným stavebnímu úřadu dne 8. 1. 2010, doplněným podáním datovaným dne 16. 2. 2010 a doručeným stavebnímu úřadu dne 16. 2. 2010). Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2010, čj. OV-Mrá/22948/2008, Městský úřad Nýřany *I.* vydal podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona z roku 2006 a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb. dodatečné povolení stavby rekreační chaty E 457 na pozemku st. p. 109 v k. ú. Košetice u Hunčic a *II.* zamítl námitky účastníků řízení M.S. a M.S. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se odvolali M.S. a M.S. Rozhodnutím ze dne 6. 9. 2010, čj. RR/1468/10, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání odvolatelů M.S. a M.S. zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 2. 2010, čj. OV-Mrá/22948/2008, potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu podali ke zdejšímu soudu samostatné žaloby dne 15. 10. 2010 žalobkyně M.S. (její žaloba byla vedena pod sp. zn. 30A 66/2010) a dne 16. 11. 2010 žalobce M.S. (jeho žaloba byla vedena pod sp. zn. 57A 113/2010). Rozsudkem ze dne 30. 3. 2012, čj. 30A 66/2010-55, Krajský soud v Plzni k žalobě žalobkyně M.S. rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 6. 9. 2010, čj. RR/1468/10, a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 2. 2010, čj. OV-Mrá/22948/2008, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Usnesením ze dne 31. 7. 2012, čj. 57A 113/2010-80, Krajský soud v Plzni žalobu žalobce M.S. odmítl z důvodu neexistence napadeného rozhodnutí správního orgánu.

Dne 13. 7. 2012 pod sp. zn. OV-Mrá/22948/2008, čj. OV-Mrá/16212/2012, Městský úřad Nýřany řízení o dodatečném povolení stavby přerušil do doby pravomocného rozhodnutí o výjimce z ust. § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 9. 7. 2012 požádali vlastníci P.K. a M.P. o *povolení výjimky z ust. § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb.* – zmenšení odstupové vzdálenosti mezi chatou E 457 a chatou E 428. Podle geodetické technické zprávy

vyhotovené K.J., geodetické práce, dne 14. 8. 2012 pod č. 125 – 12 vzdálenost mezi nejbližšími rohy chaty č. ev. 457 a chaty č. ev. 428 v Košetících u Hunčic je 9,86 m. Dne 4. 9. 2012 se konalo ústní jednání a místní šetření v rámci řízení o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 10. 9. 2012 uplatnili účastníci řízení M.S. a M.S. námitky proti udělení výjimky z ust. § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2012, sp. zn. OV-Mrá/15732/2012, čj. OV-Mrá/20800/2012, Městský úřad Nýřany povolil výjimku z ust. § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro umístění stavby rekreační chaty E 457 na pozemku st. p. 109 v k. ú. Košetice u Hunčic (umístění stavby rekreační chaty E 457 ve vzdálenosti 9,860 m od stavby rekreační chaty E 428). Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se odvolali účastníci řízení M.S. a M.S. Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2012, čj. RR/3663/12, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání odvolatelů M.S. a M.S. zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 9. 2012, čj. OV-Mrá/20800/2012, potvrdil.

Dne 16. 1. 2013 pod sp. zn. OV-Mrá/22948/2008, čj. OV-Mrá/1248/2013, Městský úřad Nýřany oznámil pokračování v řízení o *dodatečném povolení stavby*. Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2013, sp. zn. OV-Mrá/22948/2008, čj. OV-Mrá/3525/2013, Městský úřad Nýřany vydal podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona z roku 2006 a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb. *dodatečné povolení stavby rekreační chaty E 457 na pozemku st. p. 109 v k. ú. Košetice u Hunčic*. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se odvolali M.S. a M.S. Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2013, čj. RR/1294/13, Krajský úřad Plzeňského kraje odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 2. 2013, čj. OV-Mrá/3525/2013, zrušil a věc vrátil Městskému úřadu Nýřany k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. OV-Mrá/22948/2008, čj. OV-Mrá/13294/2013, Městský úřad Nýřany vydal podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona z roku 2006 a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb. *dodatečné povolení stavby rekreační chaty E 457 na pozemku st. p. 109 v k. ú. Košetice u Hunčic a II. zamítl námitky účastníků řízení M.S. a M.S.* Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se odvolal M.S. Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2014, čj. RR/2494/13, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání odvolatele M.S. zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 5. 2013, čj. OV-Mrá/13294/2013, potvrdil.

III. Žaloba

Žalobce jak v dříve odmítnuté žalobě (vedeno pod sp. zn. 57A 113/2010), tak v aktuálně rozhodované žalobě (vedeno pod sp. zn. 30A 37/2014) namítal, že vedoucí odboru regionálního rozvoje žalovaného měl být z projednávání a rozhodování věci vyloučen z důvodu stanoveného v § 14 odst. 5 správního řádu, neboť jako vedoucí referátu regionálního rozvoje Okresního úřadu Plzeň-sever vydal rozhodnutí ze dne 13. 1. 2000, čj. RRR/43/2000, jímž povolil užívání předmětné stavby. Námitku podjatosti této úřední osoby, uplatněnou žalobcem, ředitel krajského úřadu zamítl usnesením ze dne 4. 5. 2010, čj. KŘE/795/10, za použití nepřipustného výkladu uvedeného zákonného ustanovení, podle něhož by důvodem pro vyloučení z projednávání a rozhodování o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měla být jen účast jmenovaného v tom řízení orgánu prvního stupně, v němž bylo vydáno rozhodnutí, jež by měl nyní přezkoumat, a vyloučen by tedy podle tohoto výkladu mohl být pouze a jenom v tom případě, kdyby měl nyní přezkoumat své vlastní dřívější rozhodnutí. Důvodem pro vyloučení jmenovaného ale je jeho účast v kterémkoliv řízení v téže věci u správního orgánu prvního stupně, protože nyní má jedinečnou příležitost

zakrýt porušení zákona, jehož se tehdy dopustil, a této příležitosti plně využívá. Téže věci – stavby rekreační chaty na pozemku č. st. 109 v k. ú. Košetice u Hunčic – se týkalo kolaudační řízení čj. RRR/43/2000 vedené Okresním úřadem Plzeň-sever, jehož se jmenovaný účastnil jako tehdejší vedoucí onoho správního orgánu prvního stupně, a týká se jí také toto řízení, jehož se jmenovaný nyní účastní jako vedoucí žalovaného. O jeho podjatosti svědčí chyby rozhodnutí ve všech řízeních žalovaného týkajících se předmětné stavby. Lze důvodně předpokládat, že jmenovaný má poměr k předmětné stavbě, kterou povolil k užívání kolaudačním rozhodnutím ze dne 13. 1. 2000, a tento předpoklad lze úspěšně opřít i o skutečnost, že se při kolaudaci dopustil závažných porušení zákona. *Následuje výčet porušení zákona, jichž se jmenovaný podle názoru žalobce dopustil v kolaudačním řízení a následujících řízeních týkajících se nebo souvisejících s předmětnou stavbou [co do podrobností soud odkazuje na str. 3 – 6 uvedené žaloby].* V závěru žaloby se shrnuje, že předešlou účastí jmenovaného v kolaudačním řízení, které bylo spojené s řízením o změně předmětné stavby u správního orgánu a následnou jeho účastí v přezkumném řízení o změněném stavebním povolení předmětné stavby, je splněna podmínka v § 14 odst. 5 správního řádu pro vyloučení jmenovaného z projednávání a rozhodování o odvolání žalobce proti touto žalobou napadenému rozhodnutí o téže věci – o předmětné stavbě. Tím, že podmínka pro vyloučení dopadá na vedoucího žalovaného, nebylo lze podle § 14 odst. 4 správního řádu za jmenovaného určit žádnou jinou úřední osobu žalovaného, jelikož všechny jsou k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Z toho důvodu nadřízený správní orgán měl usnesením pověřit k projednání a k rozhodnutí o žalobcově odvolání jiný věcně příslušný správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem Krajského úřadu Plzeňského kraje. Což neučinil.

V aktuálně rozhodované žalobě žalobce dále namítal neúplnost podkladů, nesprávné právní posouzení věci a nevypořádání námitek [ohledně těchto námitek se odkazuje na str. 7 – 12 uvedené žaloby].

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil dne 12. 5. 2014 pod čj. RR/1865/14. K námitce podjatosti vedoucího odboru regionálního rozvoje krajského úřadu žalovaný správní orgán uvedl, že ji žalobce uplatnil v odvolání ze dne 11. 3. 2010 proti později zrušenému rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 2. 2010, čj. OV-Mrá/22948/2008. Ředitel krajského úřadu rozhodl o námitce podjatosti podle § 14 odst. 2 správního řádu usnesením ze dne 4. 5. 2010, čj. KŘE/795/10, tak, že vedoucí odboru regionálního rozvoje krajského úřadu nebyl vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání ve věci vydání dodatečného povolení na stavbu rekreační chaty na st. p. č. 109 v k. ú. Košetice u Hunčic. Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal. O odvolání rozhodlo Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 27. 8. 2010, čj. 19926/2010-83/1280, tak, že ho zamítlo a usnesení ředitele krajského úřadu ze dne 4. 5. 2010, čj. KŘE/795/10, potvrdilo.

Dále se žalovaný správní orgán vyslovil k ostatním námitkám žalobce [ohledně této části se odkazuje na str. 2 – 4 uvedeného vyjádření žalovaného].

V. Replika

V replice žalobce uvedl, že žalovaný se nevyjádřil k výtce, že jeho vedoucí tehdy nejméně sedmkrát hrubě porušil zákon při kolaudačním řízení a že žalovaný toleruje obcházení zákona v řízeních i o okolních stavbách, a to tak, že až nerespektuje rozhodnutí soudu (13. 12. 2005, čj. RR/2651/05, „Vyřízení podání“). V rozhodnutí neodůvodnil, proč nepovažuje za podjatost to, že jeho vedoucí přezkoumává stavební povolení, které sám změnil v kolaudačním řízení (spojeném se změnou stavby), když právě ta skutečnost, že se zúčastnil řízení v téže věci a i tomtéž řízení v prvním stupni, je důvodem pro vyloučení takové úřední osoby podle zákona. Tento rozpor nezhojil ani odvolací orgán.

VI. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení M.P. k žalobě uvedl, že nemohou nést následky za to, že úředníci stavebního úřadu při stavebním řízení opomenuli paní S. jako účastníci stavebního řízení. Za celých 13 let nevznesla žádnou námitku proti výstavbě, ani nezahájila řízení proti řádně povolené stavbě. Až po 13 letech dědic (syn) zpochybňuje platnost stavebního povolení.

VII. Vlastní argumentace soudu

VII.1 Vyloučení úřední osoby

Vyloučení z projednávání a rozhodování věci je upraveno v § 14 správního řádu. Podle § 14 odst. 1 tohoto zákona úřední osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle § 14 odst. 5 věty první uvedeného zákona je vyloučena [ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit] též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. Správní řád tedy rozlišuje vyloučení úřední osoby z důvodu, že lze pochybovat o její nepodjatosti, a z důvodu, že se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni (arg. „*vyloučena je též*“).

Ze správních spisů bylo zjištěno, že žalobce M.S. uplatnil námitku podjatosti Ing. arch. M.M., vedoucího odboru regionálního rozvoje krajského úřadu, z důvodu uvedeného v § 14 odst. 5 správního řádu ve svém odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 2. 2010, čj. OV-Mrá/22948/2008, o dodatečném povolení předmětné stavby.

V usnesení ze dne 4. 5. 2010, čj. KŘE/795/10, jímž bylo rozhodnuto, že jmenovaný vedoucí odboru regionálního rozvoje krajského úřadu není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání ve věci vydání dodatečného povolení na předmětnou stavbu, ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje uvedl, že vydání kolaudačního rozhodnutí pro stavbu rekreační chaty na pozemku st. p. č. 109 v k. ú. Košetice u Hunčic není účastí v řízení v téže věci na jiném stupni. Uplatněná námitka podjatosti by byla oprávněná, pokud by Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, rozhodoval o odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí nebo toto rozhodnutí přezkoumával použitím mimořádných opravných prostředků.

V rozhodnutí ze dne 27. 8. 2010, čj. 19926/2010-83/1280, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a usnesení ředitele krajského úřadu ze dne 4. 5. 2010, čj. KŘE/795/10, potvrzeno, Ministerstvo pro místní rozvoj uvedlo, že ani pokud by se Ing. arch. M. M. jako úřední osoba účastnil kolaudačního řízení ve věci stavby rekreační chaty, nemohlo by to být nyní důvodem pro postup podle § 14 odst. 5 správního řádu, neboť se nejedná o řízení vedené v téže věci. Předmětem odvolacího řízení vedeného na podkladě odvolání žalobce, v němž byla uplatněna námitka podjatosti, je přezkoumání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 2. 2010, čj. OV-Mrá/22948/2008, o dodatečném povolení předmětné stavby, přičemž jmenovaný se správního řízení v této věci vedeného na jiném stupni (resp. vedení správního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 2. 2010, čj. OV-Mrá/22948/2008) jako úřední osoba neúčastnil.

Soud s uvedeným názorem správních orgánů nesouhlasí.

Z vyžádaného správního spisu soud zjistil, že kolaudačním rozhodnutím ze dne 13. 1. 2000, čj. RRR/43/2000, Okresní řad Plzeň-sever, referát regionálního rozvoje, po přezkoumání návrhu stavebníka L.T. a na základě výsledku ústního jednání spojeného s místním šetřením podle § 82 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 povolil užívání stavby: rekreační chata na pozemku st. p. 109 v k. ú. Košetice u Huncic. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se praví, že v řízení bylo zjištěno, že stavba je provedena podle projektové dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a že byly dodrženy podmínky stanovené ve stavebním povolení. Drobné odchylky skutečného provedení stavby od ověřené projektové dokumentace nevyžadují zvláštní řízení a stavební úřad je vzal na vědomí. Toto kolaudační rozhodnutí jako oprávněná úřední osoba podepsal Ing. arch. M.M., vedoucí odboru regionálního rozvoje Okresního úřadu Plzeň-sever.

K řešené otázce je na místě předeslat, že integrální součástí práva na spravedlivý proces, tak jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodovala nestranná osoba. Nestrannost této osoby je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod přitom vyložil Ústavní soud tato: „i když toto ustanovení výslovně nevyžaduje, aby i „jiný orgán“ vykazoval atributy nezávislosti a nestrannosti tak jako soud, z jeho účelu, jímž je vymezení základních principů spravedlivého řízení, vyplývá nutnost širší interpretace. To se ostatně „na úrovni podústavního práva“ projevuje i zakotvením institutu vyloučení z projednávání a rozhodování věci pro podjatost do jednotlivých předpisů upravujících proceduru. Pokud jde o správní orgány, pro jejich rozhodovací činnost se sice logicky nepředpokládá nezávislost, nestrannost již ale ano. Nestranností je totiž třeba rozumět objektivní, předem nezaujatý přístup pověřených osob k posuzování, řešení a zejména rozhodování právních věcí, a ten je nutno vyžadovat v případě všech státních orgánů. Jiný výklad by ve svém důsledku založil procesní nerovnost, a otrásl by tak důvěrou v právní stát (...), jehož posláním je mimo jiné i zajistit neutrální a objektivní rozhodování jeho orgány. Námitka podjatosti úředníka rozhodujícího ve správním řízení, byť nejde o instituci soudního typu, tedy může mít ústavněprávní rozměr.“ (usnesení ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1062/08).

Rozhodnutí o námitce podjatosti nelze podrobit samostatnému soudnímu přezkumu a správní soud se s namítanou podjatostí vypořádává až v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí.

Důvodem vyloučení z projednávání a rozhodování věci podle § 14 odst. 5 správního řádu je, že příslušná úřední osoba se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. V posuzovaném sporu je tudíž třeba podmínku „účastnila se řízení v téže věci na jiném stupni“ náležitým způsobem interpretovat a na přezkoumávaný případ aplikovat.

Začít je nutno se znakem „*řízení v téže věci*“. Slovo „věc“ je evidentně mnohoznačné (vícevýznamové). Jeho informační obsah, tedy to, co nám sděluje, co znamená, co pojmenovává atd., se – do určité míry – upřesňuje v příslušných slovních spojeních. Slovník spisovného jazyka českého, reprezentativní dílo naší jazykovědy 20. století, u hesla „věc“ uvádí zejména: ... **1. konkrétní předmět n. jiný jev vnímatelný smysly; předmět denní potřeby, majetek ap. ...; práv. předmět n. ovladatelná přírodní síla, kt. slouží k uspokojování lidských potřeb ...; 2. co existuje, jev konkrétní i abstraktní ...; 3. skutečnost 2, fakt, událost 1, příběh 1 ...; 4. námět, obsah hovoru, jednání, zkoumání, řešení, úsilí, boje ap.; otázka 2, problém, záležitost ...; 5. činnost, práce 6, 7, dílo 2, 1; (pracovní) úkol 1, povinnost ...; 6. způsob ...** (k dispozici na <http://ssjc.ujc.cas.cz>). Ve Slovníku spisovné češtiny pro školu a veřejnost, který na předchozí rozsáhlé dílo navazuje a přihlíží k vývoji češtiny až do současnosti, se u hesla „věc“ uvádí zejména: **1. konkr. předmět 1, jev vnímaný smysly ...; 2. předmět denní potřeby, majetek ap. ...; 3. co existuje, konkr. i abstr. jev ...; 4. skutečnost 2, událost ...; 5. záležitost, otázka 2, problém ...; 6. práce 1, 2, dílo 2 ...** .

Správní řád užívá výraz „věc“ poměrně často, ale v žádném svém ustanovení jej nevymezuje. Můžeme se tu setkat se spojeními jako například stav věci, poměr k věci, povaha věci, zájem na věci, rozhodnutí ve věci, odložení věci, ten, kdo má věc u sebe, zajištění věci, zánik věci, převzít věc, vrátit věc, předběžné posouzení věci, předat věc, věc, která má být exekucí postižena, a odebrání věci. Lze mít za to, že zřejmé významové rozdíly zde jsou nejen tehdy, jestliže je výraz „věc“ užíván ve významu věc 1 oproti věc 4 podle Slovníku spisovného jazyka českého (resp. ve významu věc 2 oproti věc 5 podle Slovníku spisovné češtiny pro školu a veřejnost), ale i tehdy, jestliže je tento výraz užíván jen v mezích – nesnadno vymejitelného – významu věc 4 podle Slovníku spisovného jazyka českého (resp. pouze v mezích významu věc 5 podle Slovníku spisovné češtiny pro školu a veřejnost).

Výraz „věc“ užívaný ve správním řádu se tak jeví poněkud významově rozvolněný. Úkolem soudu však není vypořádávat se s obsahem výrazu „v téže věci“ jako takovým, nýbrž toliko ve vztahu k rozhodovanému sporu. Tu považuje soud za zásadní, že jak při kolaudaci, tak při dodatečném povolení se rozhodovalo o dokončené stavbě, přesněji o zcela konkrétních veřejných právech a povinnostech týkajících se dokončené stavby.

Předmětná stavba byla v roce 2000 zkolaudována podle stavebního zákona z roku 1976. Ve smyslu § 76 odst. 1 tohoto zákona dokončenou stavbu, pokud vyžadovala stavební povolení, lze užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí. Podle § 81 odst. 1 věty první uvedeného zákona v kolaudačním řízení stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly

dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení, dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat zájmy společnosti, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Podle § 82 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 se kolaudačním rozhodnutím povoluje užívání stavby k určenému účelu, a je-li to zapotřebí, stanoví se podmínky pro užívání stavby. Podle § 82 odst. 2 tohoto zákona v kolaudačním rozhodnutí může stavební úřad stanovit podmínky vyplývající z obecných technických požadavků na výstavbu, odstranění drobných nedostatků skutečného provedení stavby zjištěných při kolaudačním řízení a určit přiměřenou lhůtu k jejich odstranění. Může tak učinit pouze v případě, že jde o nedostatky, které neohrožují zdraví a bezpečnost osob a nebrání ve svém souhrnu řádnému a nerušenému užívání stavby k určenému účelu; jinak kolaudační rozhodnutí nevydává.

U stavebního zákona z roku 2006, podle něhož byla předmětná stavba dodatečně povolena, je třeba rozlišovat znění účinné do jeho novely provedené zákonem č. 350/2012 Sb. a znění účinné po této novele. Ve smyslu § 129 odst. 2 tohoto zákona v původním znění stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že *a)* není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, *b)* není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, *c)* není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Podle § 129 odst. 3 věty druhé uvedeného zákona v původním znění pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Podle § 129 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006, ve znění účinném do jeho novely provedené zákonem č. 350/2012 Sb., bude-li předmětem dodatečného povolení stavba již dokončená, může v něm stavební úřad vyjádřit souhlas s jejím užíváním. U dokončené stavby, kterou lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu, vyzve stavební úřad stavebníka k podání žádosti o jeho vydání. Ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona v novelizovaném znění pokud stavebník nebo vlastník stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti [*věta čtvrtá*]. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 [*část věty osmé před středníkem*]. Ve smyslu § 129 odst. 3 tohoto zákona v novelizovaném znění stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že *a)* není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, *b)* není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, *c)* není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem [*věta první*]. Ve smyslu § 129 odst. 5 uvedeného zákona v novelizovaném znění u

stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno v přezkumném řízení nebo rozhodnutím soudu vede stavební úřad opakované stavební řízení [*věta první*]. Za žádost se pro tento účel považuje žádost nebo podání, k nimž bylo dle stavebního zákona vydáno následně zrušené rozhodnutí nebo opatření [*věta druhá*]. V opakovaném stavebním řízení postupuje stavební úřad podle § 109 až 115 [*část věty třetí před středníkem*].

Z uvedeného je zřejmá řada styčných bodů kolaudace a dodatečného povolení jedné a téže dokončené stavby. Jak při kolaudaci, tak při dodatečném povolení stavební úřad, jak patrně, zkoumá zejména to, zda určitá stavba byla provedena podle podmínek stanovených ve stavebním a dalších zákonech. I když v prvním případě jde o užívání stavby a v případě druhém se jedná o dodatečnou legalizaci stavby, je tu u jedné a téže dokončené stavby tolik shodných rysů, že lze mít – *cum grano salis* – za to, že je možno je považovat za řízení v téže věci (srov. i materiální výklad pojmu předchozí soudní řízení užitého v § 8 odst. 1 větě druhé s. ř. s. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2004, sp. zn. Nao 13/2004, publikovaném pod č. 433/2005 Sb. NSS). Za této situace nemůže soud v posuzovaném případě akceptovat restriktivní výklad znaku „*řízení v téže věci*“, jehož použily správní orgány. Zde je naopak třeba dospět k požadavku extenzivního výkladu tohoto znaku, jehož se dovolává žalobce, protože i podle názoru soudu toliko rozšiřující interpretace uvedeného znaku odpovídá smyslu a účelu ustanovení o vyloučení úředních osob a tak zaručuje dodržování zásady nestrannosti správních orgánů zakotvené v § 7 odst. 1 správního řádu („správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně“), včetně jejich výše zmíněných ústavních dopadů.

Pro úplnost je nezbytné se vyrovnat rovněž se znakem „*na jiném stupni*“. Bývalé okresní úřady podle zákona č. 425/1990 Sb., o okresních úřadech, úpravě jejich působnosti a o některých dalších opatřeních s tím souvisejících, rozhodovaly – obecně vzato – jako správní orgány prvního stupně nebo jako odvolací správní orgány. Dne 13. 1. 2000 pod čj. RRR/43/2000 však Okresní úřad Plzeň-sever rozhodoval jako správní orgán prvního stupně. Ing. arch. M.M. jako oprávněná úřední osoba podepsal ve funkci vedoucího odboru regionálního rozvoje Okresního úřadu Plzeň-sever, který tu byl správním orgánem prvního stupně, dne 13. 1. 2000 kolaudační rozhodnutí čj. RRR/43/2000, o povolení užívání předmětné stavby, a ve funkci vedoucího odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje, který je správním orgánem druhého stupně, podepsal dne 5. 2. 2014 rozhodnutí čj. RR/2494/13, o odvolání proti dodatečnému povolení téže stavby, tedy jako úřední osoba se účastnil řízení na jiném stupni. Rovněž druhý z kumulativních znaků vyloučení z projednávání a rozhodování věci podle § 14 odst. 5 správního řádu je tudíž v daném případě naplněn.

V posuzovaném případě je z projednávání a rozhodování vyloučen vedoucí odboru krajského úřadu a zřejmě nelze určit žádnou jinou úřední osobu, která by mu nebyla podřízena. Lze proto uzavřít, že o odvolání žalobce skutečně nemohl žalovaný rozhodovat pro vyloučení všech jeho úředních osob a požadavek na postup podle § 131 odst. 4 správního řádu je zcela důvodný.

VII.2 Ostatní žalobní námitky

Za popsané situace, kdy soud došel k závěru, že o odvolání měl rozhodnout jiný správní orgán, by již postrádalo smyslu zabývat se dalšími žalobními námitkami. Po právní moci tohoto rozsudku bude na Ministerstvu pro místní rozvoj, aby pověřilo k projednání a rozhodnutí o odvolání jiný orgán než Krajský úřad Plzeňského kraje, který bude povinen věcné námitky žalobce uvedené v odvolání znovu posoudit a vypořádat se s nimi.

Tento postup zdejšího soudu má oporu v názoru Nejvyššího správního soudu: „*Stížní námitka, že krajský soud se měl zabývat dalšími žalobními námitkami, protože závěr o podjatosti úředních osob mohl učinit pouze za předpokladu, že by dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo v důsledku podjatosti nezákonné, není rovněž důvodná. Smyslem ust. § 14 odst. 1 správního řádu je zajistit, aby pravomoc správního orgánu vykonávaly pouze osoby nestranné, které na věci nemají jiný zájem než ten, aby postupovaly v souladu se zákonem. Tato právní úprava vychází z toho, že již při vzniku pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby, má být tato osoba z projednávání a rozhodování věci vyloučena. Je tedy třeba mít za to, že nebezpečí nepřípustného vlivu nežádoucím vztahem k věci je třeba aktivně předcházet. S ohledem na tuto koncepci není požadavek na věcné projednání ostatních námitek na místě. Úřední osoby musí v rámci svého zákonného postupu ve věci rozhodnout nejen věcně správně, ale musí také při projednávání věci postupovat efektivně. Proto nelze souhlasit se tvrzením, že rozhodnutí, které je ve výsledku věcně správné, vylučuje, že bylo vydáno podjatou osobou.*“ (rozsudky ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 202/2014-66, a ze dne 2. 6. 2015, čj. 7 As 57/2015-80).

VIII. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož v řízení před odvolacím správním orgánem došlo k takovému podstatnému porušení procesních ustanovení, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 3.000,- Kč představované zaplaceným soudním poplatkem za žalobu. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Náhrada nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení se řídí ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil [věta první], z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů

řízení [věta druhá]. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, jen jim umožnil realizaci jejich práv. Současně nebyly žádnou z osob zúčastněných na řízení tvrzeny, ani soudem z povinnosti úřední shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto, že žádná z těchto osob nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. července 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková